

A zsidóknak a rovásírásunk is kéne...

Kísérlet a székely-magyar rovásírás „kazárosítására“

A székely-magyar rovásírás ügyében körvonalazódó kultúrhaború miatt a Magyarok Világszövetsége kérte felvételét a Magyar Szabványügyi Testületbe. Patrübány Miklós elnök Gyetvay György Gergely történész, informatikus, a Magyarok Világszövetsége Elnökségének tagja személyében nevezte meg a szövetség képviselőjét, aki sajtószolgálatunknak nyilatkozott a legújabb fejleményekről.

Ismeretes – mondta sajtószolgálatunk érdeklődésére – Gyetvay György Gergely, hogy a Magyarok Világszövetsége pár hónappal ezelőtt kénytelen volt felszólalni a székely-magyar rovásírás ügyében. Mára kiderült, hogy aggályaink nem voltak alaptalanok.

Fontos előzményként tudni kell, hogy részben a Magyarok Világszövetségének kezdeményezésére, valamennyi magyar rovásiskola bevonásával, közmegegyezéssel született egy megállapodás a szabványosítandó rovás-jelkészletről. E megállapodás legitímálására az ügy további vitelét kezébe vevő csoport

messzemenően felhasználta a Magyarok VII. Világkongresszusának erkölcsi, nemzetpolitikai súlyát, hiszen annak Zárongyilatkozata méltatta a megállapodás létrejöttét. Ez 2008-ban történt.

Azóta hiába vártuk, hogy a nemzetközi számítógépes jelkészletet (UNICODE) bővítsék az ősi magyar írás jelkészletével. Mint kiderült, fent említett csoport önkényesen megváltoztatta a nemzetközi szabványügyi testülethez benyújtott folyamatványt, és harsány nacionalista felhanggal, annak örve alatt, hogy az eredeti előterjesztés nevéből – Old Hungarian Script – hiányzik a magyar „rovás” szó, megpróbálta egy kalap alá vonni a székely-magyar rovásírást a kazár írás jelkészletével...

A Magyarok Világszövetsége azért kérte felvételét a Magyar Szabványügyi Testületbe, hogy ezt az álságos, magyarellenes kísérletet megakadályozza – nyilatkozta sajtószolgálatunknak Gyetvay György Gergely, aki kifejtette:

„Az ügy nagyon álságos. Joggal kérdezheti bárki, hogy mi a gondunk azzal, ha a székely-magyar rovás karakterkészlete kibővíül néhány további karakterrel, tulajdonképpen a kazár írásjeglekkel? Miért válna ez kárára a székely-magyar rovásnak, hiszen az a karakterkészlet része lesz „a Kárpát-medencei székely-magyar kazár” szkriptnek, így azzal minden magyar szöveg lejegyezhető, csak lesznek további karakterei is?”

Mert gondolkozunk: Mit szólnának hozzá egyesek, lenne-e konfliktushelyzet abból, ha mondjuk szabványosítani szeretnénk egy olyan szkriptet, hogy „közlekeleti zsidó-arab írás”, amely betűkészlet csak kiegészülne az arab írásjeglekkel, tehát a zsidó szövegek ettől még minden további nélkül lejegyezhetők lennének?! Okozna-e ez hatalmas politikai konfliktust szerte a világban?”

Arra a kérdésünkre, hogy miként oldható fel ez a konfliktus, Gyetvay György Gergely válasza:

„Én a megoldást abban látom, hogy az „Old Hungarian Script” néven szabványosításra beadott rováskarakter-készlet legyen egy önálló szkript és, ha valaki ragaszkodik a kazár íráshoz, az adja be külön szabványosításra az „Old Kazarian Script”-et, amiben viszont semmi esetre sem szerepelhet a székely-magyar karakterkészlet.”

Magyarok Világszövetsége – Sajtószolgálat
7561/120622

Tücsök és... tetű

Két író a magyar nyelvről: Kosztolányi Dezső és Kertész Imre

Kertész Imre furcsa helyen szerepel az alapantervben. Van egy olyan alfejezete az anyagnak, amelynek ez a címe: „Az irodalmi díjak”. Hát itt említhető példaként – ismétlem példaként – Kertész Imre neve, és első regénye, a *Sorstalanság*. Ami azt is jelenti, hogy ez a regény nem lesz kötelező olvasmány. Ahogy Nyírő sem, Szabó Dezső sem.

Az alábbiakban azt igyekszem az olvasónak megmagyarázni, miért nem lehet a magyar irodalom részeként tanítani Kertész Imrét. Sem most, sem a jövőben. Ne legyen félreértés: nem én minősítem a Nobel-díjas írókat. Én csupán idézni fogok. Hadd lássuk, hogyan látja a maga helyét, szerepét Kertész Imre. S hogyan vélekedik arról az eszközzől, amely nélkül életműve nem jöhetett volna létre: a magyar nyelvről.

Hogy Kertész idézendő szavait jobban tudjuk értékelni, válasszok egy nagy magyar íróat a közelmúltból, a XX. század első feléből. Természetesen Kosztolányi Dezsőre esett a választásom, hiszen köztudott, nagy búvárlója, védője-oltalmazója volt ő anyanyelvünknek. (Zárójelben azt is elárulom: Kosztolányi messze jelentősebb írónak tartom, mint Kertészt. S ezzel a vélekedéssel valószínűleg nem vagyok egyedül. Igaz, Kertész életműve még nem zárult le: lehet, hogy egy újabb mű, illetve a véglegesen lezárult életmű ismeretében módosítom majd véleményemet.)

Néhány idézet következik Kosztolányi Dezsőtől. A Pesti Hírlapban, 1922. január 15-én ezt írta a magyar nyelvről:

„Gyerekkoromban elnevettem magamat, mikor először halottam idegen nyelvet. Micsoda jöttment játékszavak. Ez a mosoly ma is kísért. Hiába, csak anyanyelvem az igazi, a komoly nyelv. A többi, melyen sokszor olvasok, és néha beszélek is, csak madárnyelv.”

Ugyanebben az évben egy másik írásában a „cz”-től búcsúzik: a magyar helyesírás szabályait tartalmazó 1922-es akadémiai kiadvány ugyanis törölte a magyar nyelvből ezt a „csökevénybetűt”. Bár Kosztolányi szerint „jó, hogy megszabadultunk tőle”, ugyanakkor költő „nem minden megihatottság nélkül” fogadta a cz halálhírét, hiszen „az elmúlásban mindig van valami szomorú”, márpedig „ez az öreg betű közel százhuszonöt évig élt”. Kosztolányi így zárja írását:

„Most elbúcsúzom tőle, végképp. Ime, a sírfelírata: Czamogó voltál, szegény cz, céltalan ciczoma, és elpusztultál, cimzora. No, Isten veled.”

(Pesti Hírlap, 1922. október 8.)

Ki ne hatódnék meg ezeken a szavakon? Néhány évvel később íródtak az alábbi sorok:

„Az a tény, hogy anyanyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkozom, írok, életem legnagyobb eseménye, melyhez nincs fogható. Nem külsőséges valami, mint a kabátom, még olyan sem, mint a testem. Fontosabb annál is, hogy magas vagyok-e vagy alacsony, erős-e vagy gyöngy. Mélyen bennem van, a vérem csöppjeiben, idegeim dúcában, metafizikai rejtélyként. Ebben az egyedülvaló életben csak így nyilatkozhatom

meg igazán. Naponta sokszor gondolok erre. Épp annyiszor, mint arra, hogy születtem, élek és meghalok.”

(Új Idők, 1927. december 18.)

S végül az egyik legszebb vallomás, amely a Pesti Hírlapban jelent meg 1930. október 26-án:

„Csak az anyanyelvvél nem lehet soha jóllakni, csak attól nem kapunk soha csömört, csak azt fogadjuk magunkba korlátlanul úgy, hogy minden szeméjét vérré változtatjuk. A többi nyelvből kisebb-nagyobb adagot bírunk el, mint az orvosságból. Ami túl van ezen az adagon, az már nem gyógyít: mérgezőst okoz.”

Ugye milyen szépen, gyermeki ragaszkodással beszélt anyanyelvünkről Kosztolányi? Hosszan lehetne még idézni szavait, hiszen a nyelvről szóló írásai vakos kötetet töltenek meg.

Kosztolányival ellentétben Kertész Imre nem rajongója a magyar nyelvnek. De mielőtt a magyar nyelvet érintő kerteszi „vallomásokat” idézném, meg kell magyaráznom a bevezetőben írottakat: miért nem része a magyar irodalomnak Kertész Imre? Ime, a válasz a Nobel-díjas írótól:

„Ami irodalmi hovatartozásomat illeti, le kell szögezni néhány tény, hogy tévedésben ne éljek. A magyar irodalomhoz nem tartozom, és soha nem is tartozhatom oda. Én valójában ahhoz a Kelet-Európában létrejött zsidó irodalomhoz tartozom, amely a Monarchiában, majd az utódállamokban, főként németül, de sohasem a nemzeti környezet nyelvén íródott, és sohasem volt része a nemzeti irodalomnak. Kafkától Celanig húzható meg ez a vonal, és ha folytatni lehet, velem kell folytatni. Az én szerencsétlenségem, hogy magyarul írok; szerencsém azonban, hogy munkáimat németre fordították – még ha a fordítás csak árnyképe is az eredetinek.”

(Kertész Imre: Mentés másként. Bp., Magvető, 2011, 46. o.)

Kertész tehát nem a magyar irodalom részeként tekint a saját életművére. Sőt: szerencsétlenségnek is tartja, hogy magyarul ír. Mert az ő életműve a kelet-európai zsidó irodalom része, s ahhoz ugye jobban illenék, ha németül írta (mint Kafka és Celan).

Kertész Imrét nemcsak a magyar irodalomhoz, hanem Magyarországhoz, a magyar néphez sem fűzi semmi. Erről így vallott legutóbbi kötetében a Nobel-díjas író:

„Miért a német állampolgárságot venném fel? De miért ne azt? Se német nem vagyok, sem izraeli, sem magyar. A németekhez fűznek a legerősebb kulturális kötelékek, ott a közönségem, ott a kiadóm; egyedül Izraelhez fűz olyan szolidaritás, amely nép vagy nemzet iránt egyáltalán érzni tudok, izraeli kötődésem teljes egészében érzelmi kötődés; Magyarországhoz a nyelven kívül semmi sem fűz, sem szolidaritás, sem szeretet; ez az ország, amelyet el kell hagynom, mielőtt lelki beteggé tesz a hamis értékrendszerük, a számomra elfogadhatatlan moralitásuk.”

(Kertész Imre. i. m. 39. o.)

Érdekes gondolatmenet: a németekhez kulturális kötelékek, Izraelhez „népi”, „nemzeti” szolidaritás fűzi (ez természetes, hiszen Kertész Imre végtére is Izrael népéhez tartozik), viszont Magyarországhoz - a nyelven kívül - semmi: se szolidaritás, se szeretet. (Azt csak zárójelben kérdezem: az izraeli elnyomó politika és megannyi szörnnyű következménye vajon miért nem hamis értékrendszer, s miért nem elfogadhatatlan moralitás Kertész számára? Talán azért, mert a „népi”, „nemzeti” szolidaritás, az „érzelmi kötődés” nála mindent felülír – még az erkölcsi elveket is.)

Adva van tehát egy magyar nyelven író Nobel-díjas szerző, aki nem része a magyar irodalomnak. Nem én mondom ezt – Kertész minősíti így az életművét. És magát. Illenék tiszteletben

tartani Kertész akarátát.

S most nézzük, milyen vallomással hódol a magyar nyelvnek Kertész Imre. Fentebb idéztem Kosztolányit, aki a nyelv kapcsán „metafizikai rejtélyt” említett. Mintha neki válaszolna az évtizedek távolából Kertész Imre:

„A magyar nyelvvel való viszonyom ugyanolyan, mint a számítógéppel való. Eszközként használom, szeretem készségét, hajlékonyságát, leleményességét, kezelhetőségét etc., mindezért még hálás is vagyok. De metafizikáját nem kutatom, és pusztán azért, mert használom, s mert rajtam kívül még sokan használják, nem érzem úgy, hogy egy számítógép-országhoz tartozom, amely egyúttal az úgynevezett hazám is lenne. El tudom képzelni, hogy egy másik számítógépen dolgozom, mint ahogy el tudom képzelni, hogy egy másik nyelven írok; sajnos, ezt én már nem tehetem, ám korántsem érzelmi okokból, hanem azért, mert öreg vagyok, s nincs már időm megtanulni egy másik nyelvet. S ezt gyakran nagyon sajnálom; sőt alapvető hibának tartom, hogy nem egy nagy európai kultúra nyelvét használom, hanem a magyart, amelyen a magyaroknak főlöslegesen beszélek, s más nyelvekhez pedig csak közvetítőként, vagyis torzítókon keresztül szólhatok, mintha egy rekedt mikrofonba beszélnék.”

(Kertész Imre: i. m. 43. o.)

Kosztolányi után mennyire más szavak ezek! Kosztolányi még arról írt, hogy csak az anyanyelvvél nem lehet soha jóllakni, Kertész viszont alapvető hibának tartja, hogy nem egy nagy európai kultúra nyelvét használja. Nem tehetek róla: Kosztolányi hozzám nagyon közel áll. Kertész Imre szavait pedig idegenkedve olvasom. De ha még tanítanék, bizony ezeket az idézeteket felolvasnám a diákoknak. Hogy megtudják, mi a különbség magyar író és magyar nyelven író szerző, magyar irodalom és magyar nyelvű irodalom között.

Mondandóm végére értem, céloom csupán ennyi volt: szembesíteni két író szövegeit. De zárásul nem spórolhatok meg még egy idézetet. Mert amikor az alábbi szavakat olvastam Kertész könyvében, akkor – azt hiszem – megértettem a kerteszi jelenség egyik lényegi elemét.

Amikor 2002-ben bejelentették, hogy Kertész Imre kapja az irodalmi Nobel-díjat, a hír hallatán így méltatta önmagát a kitüntetett:

„Azt hiszem, a Svéd Akadémia döntése nagy bátorságról tanúskodik. Azért kaptad, mert... az indoklás lényegtelen. Egy művelt, kifogástalan képességű, magányos, hazátlan és védtelen író kapta, aki semmilyen hivatalos támogatásban nem részesült, nincs lobbija, nem tud angolul, és igen sötétben látja a világot. De látja.”

(Kertész Imre: i. m. 181. o.)

Nem akarom én bántani Kertész Imrét, dehogy. De ez a magasztaló önértékelés – „művelt, kifogástalan képességű” – gyorforgató. Nemcsak azért, mert például az író műveltségének „mélységét” is meg lehetne kérdejelezni környei alapján, hanem azért is, mert Kertész nem őszinte. Igenis, hivatalos támogatásban részesült, igenis volt „lobbija”. A Nobel-díjat sem véletlenül kapta – többek között erős német támogatással. Kevés író mondhatja el magáról, hogy a semmiből úgy építették föl, mint Kertészt Németországban.

Kertész Imre és Kosztolányi Dezső. Két külön világ. Kosztolányi világában otthonosan mozogok. Mert megejtő, ahogy például az Akadémia jóvoltából elhalálozott „cz”-t elsratja. Kertész világa viszont idegen számomra. Régóta töprengek azon, vajon miért. Azt hiszem, megleltem magamnak a választ: Kertész világa nekem túlságosan művi. Nem őszinte. Nagyon, de nagyon gyökérelten.

Szalay László
Nemenyi.net – 2012-06-21